

Chương 530: Thảm Hoạ Cổng (60) - Hạnh Phúc Nhỏ Nhoi

(Số từ: 3718)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:06 AM 21/08/2023

Kono Lint chủ yếu sử dụng [sức mạnh siêu nhiên] của mình cho các nhiệm vụ giải cứu kể từ sau sự cố Cổng cổng.

Mặc dù tài năng của anh ấy đã tiến bộ, nhưng kỹ năng chiến đấu cá nhân của anh ấy vẫn còn thiếu do sự phát triển cá nhân không đủ.

Tuy nhiên, [Sức mạnh siêu nhiên - Dịch chuyển tức thời] của anh ấy đã giúp Kono Lint không chỉ vận chuyển bản thân mà còn cả những người khác mà không bị hạn chế.

Nếu ai đó hỏi liệu sức mạnh của Kono Lint có thể được sử dụng để tấn công hay không, câu trả lời sẽ không hoàn toàn là không.

Tuy nhiên, để giết một con quái vật, anh ta phải [dịch chuyển tức thời] với một con quái vật nặng chưa đến 200kg.

Ví dụ, anh ta có thể di chuyển đến độ cao lớn và thả sinh vật từ đó.

Đương nhiên, sau khi chịu đựng cơn đau tột độ do áp suất không khí, Kono Lint từ bỏ ý định sử dụng khả năng của mình một cách tấn công.

Ban đầu, trong khi Kono Lint cố gắng bắt một con quái vật có kích thước như anh ta, thì Ellen Artorius và Heinrich đã tiến hành các cuộc thăm sát.

Đó là lý do Kono Lint nhận trách nhiệm giải cứu những người sống sót khỏi chiến trường.

Vào thời điểm đó, sức mạnh của Lint được sử dụng để sơ tán những người lính bị thương khỏi các trận chiến quy mô lớn đến các địa điểm an toàn hơn.

Tài năng [dịch chuyển tức thời] trong không gian của anh ấy giống như một pháp sư có thể sử dụng Ma pháp mà không cần sử dụng mana.

Mặc dù không thể dịch chuyển xuyên lục địa, nhưng anh ấy đã bù đắp bằng cách tăng số lần sử dụng dựa trên khoảng cách.

Bằng cách sử dụng [dịch chuyển tức thời] liên tiếp, Kono Lint có thể trở lại Thủ đô Đế quốc xa xôi chỉ trong năm phút.

Anh ta đóng vai trò là một trinh sát có thể được triển khai và rút lui khỏi mọi tình huống vào bất kỳ lúc nào.

Hướng dẫn của Saviolin Tana cho anh ta rất đơn giản.

Xác định mức độ tiêu diệt quái vật dọc theo tuyến đường hành quân.

Anh ta đã được thông báo về các lực lượng không xác định đã can thiệp vào cuộc hành quân của lực lượng đồng minh.

Là một sức mạnh không cần niệm chú, Kono Lint lên đường ngay lập tức.

*Dịch chuyển!

Chưa đầy một phút, Kono Lint đã đến địa điểm mà Saviolin Tana và Ellen đã đến trước đó.

“Lực lượng không xác định, huh...”

Kono Lint quan sát phần còn lại của những con quái vật bị giết và biến mất một lần nữa.

Sau khi Dịch chuyển nhiều hơn,

“...Cái gì?”

Đột nhiên, xung quanh anh sáng đến mức anh phải nheo mắt lại.

*Thud!

"Ugh, c-cái gì?!"

Anh bất ngờ thấy mình bị chôn vùi trong một đồng tuyết.
Mặt anh tái nhợt khi anh nhìn chăm chăm vào bầu trời,
vẫn còn chìm trong tuyết.

"Ah! Lạnh cóng!"

Kono Lint nhanh chóng sử dụng khả năng [dịch chuyển tức thời] của mình trong môi trường tuyết thay đổi đột ngột.

Mặc dù anh ta thiếu khả năng bay, nhưng anh ta có thể [dịch chuyển tức thời] lên không trung.

Lint không thể ngừng rơi xuống, nhưng anh ta gần như có thể lơ lửng giữa không trung nếu tiếp tục [dịch chuyển tức thời] lên trên.

Tất nhiên, cảm giác rơi xuống rất khủng khiếp nên anh hiếm khi sử dụng nó.

Từ một vị trí thuận lợi trên cao, Lint nhìn xuống.

"Cái... Cái gì đây...?"

Kono Lint đã vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy khung cảnh rộng lớn trắng xóa chỉ có thể nhìn thấy tuyết.

"Tuyết?"

"Vâng, thưa Chỉ huy. Một lượng tuyết lớn đang rơi. Thật bất thường."

Một lượng tuyết khổng lồ đã bao phủ một khu vực rộng lớn, vượt xa diện tích của một quận nội thành.

Saviolin Tana nhú mày khi nghe báo cáo của Kono Lint.

Kono Lint đã đánh giá quy mô của khu vực bị ảnh hưởng bởi tuyết rơi.

"Bây giờ không phải mùa tuyết rơi. Đây chắc chắn là một hiện tượng nhân tạo..."

"Ừm, có thể là..."

"Những con quái vật?"

"Một số còn sống, nhưng phần lớn dường như đã bị chôn vùi trong tuyết và bị tiêu diệt."

"Tôi hiểu rồi."

Một vùng rộng lớn đã bị tuyết bao phủ.

Saviolin Tana lặng lẽ nhìn vào phần Kono Lint đã đánh dấu trên bản đồ.

Có tồn tại một Ma pháp cấp cao được gọi là [Bão tuyết].

Ma pháp thay đổi thời tiết quy mô lớn này đã tạo ra một cơn bão tuyết trên một khu vực cụ thể.

Tuy nhiên, không có pháp sư nào có khả năng sử dụng một Ma pháp ở mức độ này.

Trừ khi nó liên quan đến một con rồng huyền thoại, không có Ma pháp nào có khả năng chôn vùi quái vật dưới tuyết và giết chúng trong phạm vi này.

Đó là Ma pháp, hay cái gì khác?

Đội quân tiến công có thời gian của nó, vì vậy khi họ đến khu vực này, phần lớn tuyết đã tan.

Với số lượng quái vật phải đối đầu giảm đi đáng kể trong cuộc hành quân, con đường phía trước của họ sẽ suôn sẻ hơn.

Lực lượng của Reinhardt đang hỗ trợ lực lượng đồng minh tiến lên.

Những con quái vật không chỉ bị xử lý về thể chất mà còn tạo ra một sự bất thường về thời tiết quy mô lớn để tiêu diệt cả bầy quái vật.

Việc tạm ứng chắc chắn sẽ trở nên dễ quản lý hơn và nhanh hơn.

"Cái... tình huống này là gì?"

Saviolin Tana lắc đầu trước câu hỏi của Kono Lint.

"Biết cũng không ích lợi gì."

"À... tôi đoán là đúng."

Tên của Reinhardt bị cấm ở thế giới này.

Ma vương đang hỗ trợ lực lượng đồng minh.

Đó là điều chắc chắn.

"..."

Nếu tiết lộ rằng Ma vương đang hỗ trợ các lực lượng đồng minh xuất hiện, sự hỗn loạn sẽ nổ ra tại đồn trú.

Đối với những người nghi ngờ lòng nhân từ của Ma vương, hiện tượng này giống như một nỗi kinh hoàng vô danh do Ma vương bày ra cho các lực lượng đồng minh.

Một số ít người, bao gồm cả Saviolin Tana, biết rằng không có lý do gì để sợ hãi sự giúp đỡ của Ma vương.

Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu sự bất thường về thời tiết trên diện rộng này xảy ra tại nơi đóng quân?

Nó đại diện cho tuyến phòng thủ mạnh nhất và cuối cùng của nhân loại.

Nếu đội quân này biến mất, nhân loại sẽ phải đối mặt với sự diệt vong.

Như vậy, Ma Vương có thể xóa sổ nhân loại bất cứ lúc nào.

Tana biết rằng không có lý do gì để sợ Ma Vương.

Tuy nhiên, cô thừa nhận rằng Ma vương sở hữu một sức mạnh khiến người ta phải khiếp sợ.

Tại bất kỳ thời điểm nào, nhân loại có thể biến mất nếu ý định của Ma vương thay đổi dù chỉ một chút.

'Mình không nên sợ... Mình thực sự không nên...'

Saviolin Tana, cụp mí mắt, thở dài thườn thượt.

'Thật quá đáng sợ...'

Sự tồn tại của nhân loại phụ thuộc vào lòng nhân từ của Ma vương.

Tuy nhiên, hầu hết con người đều coi thường Ma vương.

Những người hiểu rằng sự kết thúc của loài người phụ thuộc vào lòng thương xót của Ma vương không thể không sợ hãi anh ta nhiều hơn.

Mèo tự nhiên cư xử theo cách đó.

"Ban đầu, chúng là như vậy. Cậu nghĩ rằng mình đã trở nên thân thiết, nhưng không phải vậy. Chúng biến mất và đột ngột xuất hiện trở lại."

Christina đưa ra lời giải thích này.

Vài ngày đã trôi qua kể từ khi con mèo biến mất. Mọi người đã bỏ lỡ nó.

Không chỉ Ellen, mà tất cả các thành viên của đơn vị đồn trú đều thất vọng khi họ cố gắng kiểm tra con mèo khi họ trở về.

Trung tâm chỉ huy đã hoãn ngày tiến công vài ngày để thu thập thêm thông tin về các sự cố của khu vực tiền phương.

Tuy nhiên, với việc đàn quái vật gần như bị quét sạch, Ellen không có lý do gì để triển khai và ở lại đồn trú của Royal Class.

Con mèo con, thứ đã gây xôn xao trong đồn trú của Royal Class trong một ngày, đã biến mất không để lại dấu vết.

Mèo được biết là biến mất và xuất hiện trở lại một cách bất ngờ.

Con mèo có thể đã được giấu trong đơn vị đồn trú của Royal Class hoặc mạo hiểm đến một đơn vị khác.

Việc xác định vị trí của một con mèo đen đơn độc là một thách thức do khu vực đồn trú rộng lớn.

Có vẻ vô lý khi tìm kiếm nó như thể nó là của mình sau khi chăm sóc nó chỉ trong một ngày.

Ellen nhận ra rằng hoàn cảnh của cô không thể biện minh cho mối quan tâm như vậy đối với một con mèo đơn giản.

Nó đã được chỉ có một ngày.

Cảm thấy lo lắng về một sinh vật nhỏ bé mà cô ấy đã chăm sóc trong một ngày thật nực cười.

Có phải cô ấy có một mối quan hệ với những thứ đáng yêu?

Ellen tự suy ngẫm nhưng không thể chắc chắn lắm.

Điều quan trọng là sự lo lắng của cô ấy dành cho chú mèo con đã mất tích.

Sinh vật nhỏ bé gần như không thể trèo lên giường chứ đừng nói đến việc xuống giường.

Nó dường như không có khả năng điều hướng quân đồn trú.

Ý nghĩ về việc ai đó vô tình giẫm lên nó khiến cô rùng mình.

Chiếc chăn mà con mèo đã ngồi trước đó trong lều ăn vẫn được giữ nguyên.

Giống như Ellen, mọi người đã để nó ở đó, hy vọng chú mèo con sẽ quay lại và ngồi lên nó lần nữa.

Trong khi nhìn chăm chăm vào tấm chăn, Ellen lặng lẽ ăn bữa ăn của mình.

“Cậu có nhớ mèo con không?”

Christina, người ngồi đối diện cô, đặt câu hỏi.

Có phải biểu hiện của Ellen đã phản bội cảm xúc của cô ấy?

Ellen lẩm bẩm, nhìn vào đĩa thịt hầm của mình.

Cô ấy có nhớ con mèo con không?

Những gì cô ấy thực sự bỏ lỡ là một cái gì đó khác.

Nhưng chỉ nghĩ đến cái tên đó thôi đã khiến đầu cô như muốn nổ tung.

Cô đã chịu đựng tất cả rồi, lẽ ra mọi chuyện sẽ không sao.

Nó phải ổn thôi.

*Ù! ù!

"..."

"Cậu có ổn không?"

"Ừm, đợi một chút. Tôi hơi chóng mặt..."

Ellen hít một hơi thật sâu, cố gắng trấn tĩnh bản thân khỏi cơn đau ù tai đang đe dọa ý thức của cô.

Sau vài lần hít thở sâu, nắm chặt sợi dây chuyền trong tay trái, tâm trí cô ổn định lại.

Cảm giác của những cảm xúc mâu thuẫn.

Sự pha trộn giữa hận thù, tức giận và tình cảm đồng thời nảy sinh, dẫn đến một nỗi đau kỳ quái không bao giờ trở nên quen thuộc dù đã gặp nhiều lần.

Cô cố ý tránh nghĩ về Reinhardt.

Cái tên đó đã trở nên đau đớn không thể chịu nổi đối với Ellen, về mọi mặt.

Tốt hơn là nên tập trung vào thứ khác.

Một cái gì đó tầm thường và không quan trọng.

Tốt hơn là sống trong một sự tồn tại dường như vô nghĩa.

Suy ngẫm về Reinhardt sẽ không mang lại sự cải thiện.

Nó sẽ chỉ dẫn đến nhiều đau khổ hơn.

"...Cảm giác thật kỳ lạ."

"Cái gì?"

"Chỉ là, nó là một con vật."

Cảm giác đặc biệt vẫn tồn tại.

"Tôi lo lắng."

Ellen bối rối rằng, giữa một chiến trường đầy rẫy những con người đang bị đe dọa và sắp chết, cô lại quan tâm đến một sinh vật bé nhỏ không nơi nương tựa.

—Đêm đó.

Hình ảnh chú mèo con nhỏ khóc như vọng lại nỗi đau của chính nó cứ lớn vồn trong tâm trí cô.

Đó là một con vật, nhưng nó không giống bất kỳ con vật nào.

Có phù hợp với cô ấy, người luôn bận tâm đến mạng sống của con người, lại lo lắng cho một con vật không?

Không, ngoài sự quan tâm.

Nó thậm chí còn buồn cười hơn khi cảm thấy đau khổ?

Không có lời hứa nào được thực hiện, và con mèo con không thể hiểu được lời nói của cô ấy. Bảo nó quay lại là một lời nhận xét bình thường mà con mèo con không thể hiểu được.

Giữ những kỳ vọng như vậy đối với một con vật có vẻ kỳ quặc.

"Tôi cũng lo lắng, không biết nó đã đi đâu?"

Christina thở dài thườn thượt, dường như hiểu được cảm xúc của Ellen.

Christina trấn an Ellen, nói với cô ấy rằng mối quan tâm của cô ấy không quá đặc biệt.

Con mèo con gần như không thể chạy, và chẳng mấy chốc họ sẽ rời khỏi nơi đóng quân.

Làm sao nó có thể theo kịp đoàn quân hành quân mà không có ai chăm sóc?

Nó có thể quá giang trên một chiếc xe ngựa, nhưng nếu có gì đó không ổn thì sao?

Dẫu biết những băn khoăn của mình là vô lý nhưng họ không khỏi áy náy.

"Dù sao đi nữa, thật kỳ lạ khi nó thích Ellen."

"..."

"Có phải mèo sở hữu một số loại bản năng để nhận ra Anh hùng?"

"Không còn cách nào."

"Là vậy sao?"

Nhiều người thảo luận về vị khách thoáng qua, cảm thấy thất vọng giống như Ellen ở Royal Class.

"Dù sao thì, tôi nghe nói Anna yêu cầu một thứ gì đó kỳ lạ trong nguồn cung cấp?"

"Có gì lạ...?"

"Phải, cô ấy nói đó là thứ mà một con mèo sẽ thích, nhưng tôi không chắc nó là gì. Bất kể ở góc độ nào, làm sao cô ấy có thể thêm một thứ như vậy vào danh sách yêu cầu cung cấp nghiên cứu? Chúng tôi thậm chí còn không biết liệu nó có tồn tại không, và yêu cầu đã được gửi, vì vậy chúng tôi không thể hủy bỏ nó. Haizz..."

Anna, thành thạo [ma thuật đen], không chỉ tham gia vào các trận chiến mà còn hỗ trợ các thí nghiệm giả kim của Christina trong một thời gian dài trong Temple.

Đó là lý do tại sao cô ấy tiếp tục hỗ trợ các thí nghiệm giả kim của Christina khi thời gian cho phép.

Tuy nhiên, có vẻ như cô ấy đã thêm những món đồ liên quan đến mèo vào danh sách cung cấp sau khi chứng kiến con mèo lần trước.

Về bản chất, nó là một hình thức tham nhũng trong quân đội. Mặc dù không nghiêm trọng, nhưng đó không phải là một hành động đáng ngưỡng mộ.

"...Điều đó là không thể chấp nhận được."

Ellen thậm chí còn lẩm bẩm nhiều như vậy.

"Đây không phải là lần đầu tiên Anna làm điều gì đó bất ngờ. Ngay cả trước đó... Hừm."

Christina bắt đầu nói điều gì đó nhưng rồi dừng lại. Ellen dường như hiểu được điều mà Christina đã ngăn mình nói ra.

Đó là khi họ còn là thành viên của câu lạc bộ nghiên cứu Phép thuật. Anna đã cố gắng cho Reinhardt uống một loại thuốc đặc biệt hoặc thứ gì đó tương tự.

Ellen hít một hơi thật sâu và từ từ thưởng thức món hầm.

"Adelia đã dành cả đêm để tạo ra thứ gì đó giống như một ngôi nhà cho mèo. Cô ấy đang làm cái quái gì với thời gian rảnh của mình vậy? Gần đây, cô ấy dường như thậm chí còn không có thời gian để ngủ."

"...Thật ư?"

"Nhưng thực ra, tôi cũng đã cố gắng tìm một người có kinh nghiệm nuôi mèo."

"Ah..."

Ellen không khỏi thông cảm.

Toàn bộ Royal Class vô cùng đau khổ.

Cuối cùng, con mèo không bao giờ xuất hiện trở lại sau khi biến mất.

Nó giống như đóng cửa chuồng sau khi con bò đã trốn thoát.

Bò chưa tính chuyện về, ai cũng xây chuồng.

"Vậy là chó vượt qua mèo hả?"

"Có một con chó hoặc một con mèo là tốt. Chúng ta thực sự có thể chọn không?"

"Đúng."

Nhiều sinh viên còn khó chịu hơn Ellen.

Tất nhiên, có những cuộc tranh luận như "Đây là lý do tại sao mèo không tuyệt vời" hay "Đây là lý do tại sao chó vượt trội hơn", nhưng cũng có những câu chuyện về tầm quan trọng của sự dễ thương.

Cũng có những câu chuyện về sự dễ thương của những chú chó.

Có thể sẽ không vui khi họ có thể cảm thấy phấn khích như vậy đối với một sinh vật nhỏ bé duy nhất ở nơi hoang vắng và kiên cường này.

Thực tế tiềm ẩn, nơi họ không tìm thấy niềm vui trong bất cứ điều gì khác, đã được phơi bày.

Trong bức tranh lớn hơn, có sự tuyệt vọng và đau đớn, và trong những trận chiến mà họ phải đối mặt, họ không biết ai sẽ bỏ mạng.

Nếu họ nói về những vấn đề quan trọng, bầu không khí trở nên nặng nề và chỉ có thể trao đổi những câu chuyện buồn.

Vì vậy, họ đã thảo luận về những điều nhỏ nhất.

Chỉ những thứ dễ thương, chỉ những thứ đáng thương, chỉ những thứ đáng thương.

Một việc nhỏ họ đã chắc chắn họ có thể giúp đỡ và bảo vệ.

Những sinh vật nhỏ có thể được chăm sóc với nỗ lực tối thiểu.

Cứu nhân loại khó hơn là bảo vệ và cho một con vật nhỏ ăn.

Vì vậy, đó có phải là lý do tại sao họ nói về những điều nhỏ nhất?

Ellen hiểu tại sao mọi người chỉ có thể thảo luận về câu chuyện của con mèo bị lạc trong bầu không khí có vẻ ấm áp và thân thiện.

Đây không phải là gần như từ bỏ?

Từ bỏ suy nghĩ vượt quá giới hạn của bản thân và thay vào đó tập trung vào những điều nhỏ nhất.

Chỉ đơn thuần là sự dễ thương, trong tất cả mọi thứ.

Tập trung vào thứ thậm chí không phải là con người.

Nếu đó không phải là chủ nghĩa thất bại, thì là gì?

Ellen tin rằng mình không được như vậy. Người khác có thể, nhưng cô không thể để trái tim mình bị chiếm giữ bởi những sinh vật nhỏ bé như vậy.

Cô có nhiều việc quan trọng hơn phải làm.

Mang một gánh nặng lớn hơn là dành trái tim cho những con vật nhỏ bé.

Mọi người đã kỳ vọng vào cô ấy.

Có những nhiệm vụ cô phải hoàn thành.

Trong mọi trường hợp, đó chỉ là một sự kiện kỳ lạ xảy ra trong một đêm.

Mặc dù nó vẫn là một trải nghiệm độc đáo, nhưng không cần thiết phải có những trải nghiệm như vậy để tồn tại.

Rốt cuộc, mèo là như vậy.

Xuất hiện đột ngột và biến mất cũng nhanh chóng.

Động vật không có lòng trung thành hoặc tình cảm.

Vì vậy, dành sự quan tâm cho một con mèo trong những vấn đề liên quan đến số phận của nhân loại không phải là điều mà Ellen có thể cho phép mình.

Ellen hít một hơi thật sâu và nheo mắt lại.

"Không tới cũng không sao."

"Chắc cậu buồn lắm. Nó thích cậu nhất mà."

"Thì sao, nó chỉ là một con vật mà thôi."

Ellen nói vậy và múc một thìa nước hầm.

"Huh?"

"Huh?! Nó ở đây!"

"Mi đã ở đâu?"

Đột nhiên, một sự náo động phát sinh bên ngoài.

"...Hả? Có thể nào?"

Christina nghiêng đầu quan sát sự náo động bên ngoài lều.

*Thud!

Ellen bất giác đứng bật dậy. Chiếc ghế gỗ cô đang ngồi bị đổ với một tiếng động lớn.

—Từ xa.

Con mèo hầu như không thể đi lại bình thường chạy như thể nó đang bay.

Con mèo phóng nhanh như gió, vào lều ăn và dừng lại trước mặt Ellen.

-Meow

"..."

Ellen nhìn xuống con mèo đang ngược nhìn cô.

Ellen thận trọng cúi xuống và nhìn con mèo.

"Thật là... thật là một sinh vật..."

Đột nhiên xuất hiện và đột nhiên biến mất.

Cuối cùng, xuất hiện trở lại.

Nghĩ rằng nó là một con vật kỳ lạ như vậy.

-Meow

Ellen ôm lấy con mèo.

Cô ấy đã gọi cho nó một lần nữa.

Cô ấy chắc chắn đã nói điều đó, và mặc dù đã vài ngày trôi qua, nó vẫn quay trở lại.

"Mi đã giữ lời hứa."

-Meow

Nó có thể thực sự hiểu những gì cô ấy đang nói không?

Ellen không thể nói được nữa.

"Không phải nói không tới cũng không sao à?"

" ... "

Trước những lời của Christina, khuôn mặt của Ellen đỏ bừng lên một cách bất thường.

Đây hẳn là sự bỏ cuộc.

Cuối cùng, đó là chủ nghĩa thất bại.

Dù vậy, Ellen vẫn không kìm được mà ôm chặt lấy con mèo nhỏ.

*(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé
và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương
với id tên @Tienlucc.)*

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

69110000814828

BIDV-CN Đồng Tháp

mo

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading